

1

Stelen of niet stelen, dat was de vraag.

Ginger Peet staarde naar de nepblondine die languit op de vergelende loveseat lag en concentreerde zich daarna weer op de geopende handtas vol contant geld die de vrouw vasthad. Met samengeknepen lippen wachtte ze tot de spreekwoordelijke engel en duivel op haar schouders verschenen om tegenstrijdige adviezen uit te delen.

Er gebeurde niets. Het was weer eens zover.

In plaats daarvan kroop haar geweten haar hart uit, slenterde door de kamer en nam plaats op de reusachtige, ongebruikte stereo-installatie van rond 1992. Het sloeg zijn armen over elkaar en haalde zijn schouders op, alsof het wilde zeggen: 'Verplichte pauze. Dat begrijp je wel.'

Ginger trok een wenkbrauw op. Blijkbaar was haar verbeelding de afwezigheid van haar geweten al aan het overcompenseren.

Ze plofte op het smoezelige kleed, trok haar knieën op tegen haar borst en ademde beverig in. Haar dienst bij Bobby's Hideaway was zoals gewoonlijk krankzinnig geweest, dankzij de duellerende vrijgezellenfeestjes en de corpsballen van de Vanderbilt-universiteit, die tot vier uur 's nachts hun bestellingen naar haar hadden geschreeuwd. Een typische nacht in het centrum van Nashville.

Meestal schreeuwde ze met hen mee. Speelde ze haar rol. Lachte ze om grapjes die ze niet eens boven de honkytonkmuziek uit kon horen. Deed ze haar stinkende best. Was het puur toeval dat er vannacht, nadat ze geen enkele glimlach voor haar oude trouwe vaste klanten had kunnen opbrengen, bij thuiskomst een stapel contant geld op haar lag te wachten?

Bovendien had hun moeder al maandenlang geen voet over de drempel gezet, maar had ze uitgerekend vannacht uitgekozen om langs te wippen en een dutje te doen. De vorige keer dat Ginger Valerie had gesproken – oké, met Valerie had gebakkeleid – had ze zichzelf in leven gehouden met strippen. Als je de dagen in een door drugs en alcohol veroorzaakte roes doorbrengen een leven kon noemen. Ze was tenminste wel waardig van haar stokje gegaan, zonder Willa, Gingers zeventienjarige zusje, en passant wakker te maken. Willa verborg moedig haar neerslachtigheid over de gebruikelijke afwezigheid van hun moeder, maar Ginger wist dat het bij haar hard aankwam.

Ginger hield er niet van als iemand haar zusje pijn deed. Of het nou hun moeder was of niet.

Ze richtte haar blik nogmaals op de met geld gevulde handtas. Valerie kon zwierend om een paal onmogelijk zo veel geld hebben verdiend. Ze keek eens goed naar de uitpuilende bundels van opgerolde briefjes van honderd, die bij elkaar werden gehouden met elastiekjes. Ze zou er een moord voor doen om zo veel geld te hebben. De stapel contanten voor haar neus betekende vrijheid. Verandering. De kans om iets anders na te streven dan borrels inschenken om zichzelf en Willa te onderhouden.

Willa.

Dit kon nog weleens Gingers enige kans zijn om haar zus uit dit bouwvallige krot van een huis weg te krijgen. Weg van het gevaar dat de onbekende mannen vormden die haar moeder mee naar huis nam als ze een keer thuiskwam. Weg van het lot om bewusteloos te eindigen op een bank van de kringloop terwijl je drieëntwintigjarige dochter overweegt je te beroven.

En. Toch. Ginger wist bijna honderd procent zeker dat als ze dit geld meenam en ermee de deur uit liep, ze daar op de een of andere manier voor zou boeten. Bovendien bedacht ze dat deze

ene verkeerde beslissing haar een gigantische stap dichterbij haar grootste angst bracht.

Net als haar moeder worden.

Ginger wilde graag geloven dat het hoopje huid en botten op de bank ooit allerlei dromen en ambities had gehad. Eén ondoordachte beslissing had haar in een g-string en tepelstickers doen belanden, heupwiegend op een ouderwets rocknummer uit de jaren tachtig voor een trucker die Dirk heette.

Maar als Ginger gewoon lánng genoeg een góéd genoeg mens kon blijven, kon ze voor Willa het tij keren. Willa, die een klas had overgeslagen, die vloekte als een bootwerker en foto's maakte waar Ginger om moest huilen, zou de kans krijgen om iets te worden. Iemand.

Ze keek naar de afbladderende verf, het vieze kleed en de tv die al twee keer verpand was. Als Ginger er niet verantwoordelijk voor was geweest om vader en moeder te spelen voor haar zusje, dan was ze al lang geleden vertrokken, met Nashville in haar achteruitkijkspiegel. De gedachte dat ze in slaap zou vallen in het krakende eenpersoonsbed in de kamer die ze met Willa deelde, om vervolgens morgen wakker te worden en dezelfde deprimerende dagelijkse bezigheden te moeten ondernemen – met de bus naar de stad om een dubbele dienst te draaien, om daarna alsnog met moeite eten op tafel te krijgen én de huur te betalen, terwijl ze ondertussen voor haar zus zorgt – maakte haar misselijk.

Het lukt niet meer om verder te kijken dan morgen en dat is niet goed.

Zoals haar idool Dolly Parton ooit zei: 'Als de weg waarop je je bevindt je niet bevalt, dan leg je een nieuwe aan.' Allemachtig, ze zou een hele vloot asfalteermachines nodig hebben.

En daar had ze geld voor nodig.

Ginger wapperde met het geld voor haar gezicht en ademde de maffe lucht in. Ongetwijfeld kon het schuldgevoel elk

ogenblik de kop opsteken en dan zou ze de handtas weer in de holte van Valeries elleboog proppen en net doen alsof ze het überhaupt nooit had gezien. Ze kon dan gaan slapen met een zuiver geweten, in de valse hoop dat haar moeder met een schone lei was begonnen en het geld zou gebruiken om Willa eten te geven en met haar zus naar een fijner huis te verhuizen.

Of ze kon de kans grijpen die het lot haar in de schoot wierp en als de sodemieter de benen nemen...

Terwijl Ginger de handtas opraapte en hem over haar schouder sloeg, ontdekte ze iets heel belangrijks over de menselijke natuur. Vaak nemen mensen twijfelachtige beslissingen. En ondanks dat ze het broodje spijt dat hun kant op komt al kunnen proeven, doen ze dat met een glimlach.

Ze stak haar middelvinger op naar haar sidderende, verbaasde geweten en begon in te pakken.

2

Boven de wastafel in de badkamer staarde inspecteur Derek Tyler naar zijn bloeddoorlopen ogen. *O ja. Dáárom drink ik geen whiskey op een nuchtere maag.*

Derek kon de herinnering aan zijn eigen stommititeit niet waarden en hij had ook geen tijd om erover na te denken. Hij moest binnen een uur op het Saint Luke-kerkhof zijn, dus werkte hij drie extra sterke pijnstillers naar binnen en trok de stropdas van zijn kreukvrije uniform recht.

Vandaag zou het Chicago Police Department een van zijn mensen naar het graf dragen. Een van Déreks mensen. Vandaar die zuippartij de vorige avond. Derek was nog nooit een man kwijtgeraakt tijdens een dienst en het feit dat hij er vorige week een-tje was kwijtgeraakt tijdens een inval bij het gevaarlijkste misdaadsyndicaat van Chicago, brandde als accuzuur in zijn maag.

In tegenstelling tot Derek had deze agent een gezin. Een gezin waarmee Derek binnen een uur oog in oog zou staan.

Als agent bij de afdeling moordzaken wist hij dat de kans groot was dat gelijksoortige drama's onder zijn toezicht zouden plaatsvinden, vooral omdat hij onlangs dertig geworden was en nog een lange carrière voor de boeg had. Hij hoopte dat het nooit zou wennen.

Hij was net de badkamer uit gelopen om zijn uniformpet te halen, toen zijn oren werden mishandeld door schel gelach dat van buiten het appartementencomplex kwam. Derek fronste. Hij had dit pand, een uitgestrekt gebouw uit het koloniale tijdperk in Hyde Park, specifiek uitgekozen vanwege de afstand tot de onophoudelijke drukte in het centrum. Hij gaf de voorkeur aan rust. Vooral vandaag, nu het voelde alsof een ijspriem zich stevig in zijn schedel had geboord.

‘Til het uiteinde op! Ik kan dat ding niet in m’n eentje tillen, stinkdoos!’

‘Rot op! Je gebruikt maar één hand!’

‘Dat komt omdat ik met die andere mijn middelvinger opsteek.’

‘Oké, ik kan moeilijk boos worden omdat je aan het multitasken bent.’

‘Jij wordt nog boos op de moeder van de paus.’

Jezus. Deze meiden, wie het ook waren, zouden het zelfs de rouwdouwers van zijn afdeling moeilijk maken. Helaas mochten zijn mannen van hem niet vloeken als ze dienst hadden.

Hoorde hij nu net de één de ander een kutruft noemen?

Derek duwde zijn hoofd tegen de muur om het gebonk in zijn voorhoofd te onderdrukken. Hij zou nooit meer whiskey drinken. Normaal gesproken was honkbalclub de Chicago Cubs zijn enige uitspatting en dat was meestal al erg genoeg.

Vloekend beende hij naar het open raam van zijn spaarzaam en doelmatig ingerichte woonkamer. Dankzij de eisen van zijn werk bracht hij thuis weinig tijd door en maakten een bank, een televisietoestel en een keurig geordend bureau de ruimte af.

Vanuit zijn positie bij het raam kreeg Derek een tienermeisje in het oog, dat een lavalamp uit de platte achterbak van een roestige pick-uptruck pakte. Haar dikke zwarte haar kwam tot ver voorbij haar schouders en belemmerde zijn zicht op haar gezicht. Zwarte, kniehoge legerkisten waren over paarse netkousen geveterd.

Aan het meubilair en de huishoudspullen te zien die in een rij op de stoep stonden, waren dezen meiden, die behoorlijk konden vloeken, hierheen aan het verhuizen. De meid die hij kon zien, paste absoluut niet binnen het demografische profiel van het pand. De meeste bewoners werkten in de stad en op schappelijke tijdstippen. Geen harde muziek of feestjes. Hij vroeg zich af hoe deze twee erdoorheen waren geglipt.

Omdat hij de tweede stem niet aan de eigenaresse kon koppelen, draaide hij zich weer om naar de kamer...

De zwartharige lastpak leunde op de claxon van de pick-up, waardoor het tweede meisje verschrikt schreeuwde en Derek zijn hoofd tegen het raamkozijn stootte. De ijspriet in zijn schedel draaide een kwartslag en hij zag letterlijk sterretjes achter zijn oogleden twinkelen.

Voordat hij zichzelf tegen kon houden, had Derek het raam geopend en blafte hij met zijn strengste inspecteursstem: 'Hé! Niet iedereen hoeft van jullie verhuisavontuur te genieten!'

Beneden kwam een eind aan het gekwebbel. Met een voldaan gegrom smeed hij het raam dicht, raapte zijn pet en sleutels op en liep naar de deur. Zijn appartement bevond zich op de eerste verdieping, aan het eind van een lange gang, en toen hij zijn deur op slot deed, zag hij dat het appartement aan de overkant leegstond. De deur werd opgehouden door een gigantisch porseleinen standbeeld van een blonde vrouw met enorme borsten.

Lieve hemel, zeg alsjeblieft dat dit niet...

'Het ándere links, pannenkoek!'

'Au. Au! Zet neer. Mijn hand valt eraf.'

Hij draaide zich om en zag die loeiende, zwartharige lastpak – half verontrust, half geamuseerd – door de gang wankelen onder het gewicht van iets wat een eettafel leek te zijn.

Derek richtte zijn aandacht op het meisje dat het andere eind van de tafel tilde en achteruit op hem afliep. Hij kon haar gezicht niet zien, maar hij was gelijk geboeid door de allermooiste kont die hij ooit was tegengekomen.

Het meisje, dat een spijkerbroek droeg die zo laag uitgesneden was dat het verboden zou moeten zijn, had lange, perfect gevormde benen die in bruine leren cowboylaarzen gepropt zaten, waardoor het beeld waarin hij als een mechanisch rodeopaard door haar werd bereden in zijn geheugen werd gegrift.

Laat me alsjeblieft, alsjeblieft geen stijve krijgen door een tiener. Wees ten minste meerderjarig, zodat ik vanavond kan slapen in de wetenschap dat ik geen oude viezerik ben.

Derek kreeg bijna een hartaanval toen ze vooroverboog om de tafel neer te zetten en er paars kant boven haar jeans uit piepte, die zo strak zat dat het wel bodypaint leek. Zijn mond werd droog, zijn zicht vertroebelde en zowel zijn pet als zijn sleutels vielen op de grond.

Verrast door het plotselinge geluid schrokken beide meisjes op en ze slaakten een gil, waarna het meisje in de cowboylaarzen zich razendsnel omdraaide. En goeie genade, als Derek al dacht dat hij in de problemen zat door haar van achteren te zien, dan was hij zojuist voorbij het bord gescheurd met GEVAAR: EINDE VAN DE WEG en stortte hij de klif af.

Ik sterf tenminste als een gelukkig man.

Een wolk van kastanjebruine haren werd over haar schouder geworpen toen haar blik op hem viel en hij was verloren. Heldere hazelnootkleurige ogen, bijna goud van kleur, keken hem aan en werden samengeknepen boven een paar hoge jukbeenderen. Haar volle lippen werden vol ongenoegen getuit. Haar neus was besprenkeld met sproeten, waardoor ze een kruising werd tussen een seksgodin en de girl next door.

Kennelijk een gevaarlijke combinatie als Dereks reactie een indicatie was.

Tegen beter weten in liet hij zijn blik precies drie tellen zakken naar haar platte buik en het kleine stukje décolleté boven de strakke witte tanktop die ze aanhad. Boven haar tailleband werd een randje huid ontbloot en in dat korte ogenblik wilde hij op zijn knieën vallen en zijn geopende mond op dat plekje onder haar navel drukken, met een intensiteit die hem bang maakte.

Ze was de seks zelve en kwam in het appartement tegenover hem wonen. De hele situatie leek verdacht, alsof iemand een grap uithaalde met die arme, brakke agent, en als hij zijn ogen

lang genoeg van haar kon losrukken om het te checken, dan zou hij ongetwijfeld een cameraploeg aantreffen die hem op de hoogte van de grap zou brengen.

Op dat ogenblik wist hij dat zijn vredige bestaan aan gruzelementen was gevallen. Nu zij aan de overkant woonde van waar hij zich voorheen rustig van zijn werk kon terugtrekken, zou hij elke dag langs haar deur moeten lopen terwijl hij exact wist wat zich aan de andere kant bevond.

Zijn blik viel nogmaals op wat met gemak het aantrekkelijkste gezicht was dat hij ooit had gezien. Ze trok een wenkbrauw op toen ze zag dat hij onbeschaamd naar haar lonkte. Derek bedacht dat dat het waard was geweest.

‘Heeft die klootzak van hierboven echt de politie gebeld?’

Toen hij die droomlippen zag bewegen, die een heerlijk country-accentje lieten horen, hielden zijn hersenen er even mee op. Daarna kwam de hele situatie weer scherp in beeld. Hij stond daar als politieagent in vol ornaat omdat hij die middag naar een begrafenis moest. En zij dacht dat hij daar was vanwege geluids-overlast.

Hij voelde zich schuldig en een golf van irritatie stroomde door hem heen. Ze had hem afgeleid op een moment waarop zijn gedachten bij zijn omgekomen agent moesten zijn. Hoe egoïstisch kon hij zijn? Er was een man dood en het enige waar hij aan dacht, was mevrouw lowrider-jeans zijn appartement in sleuren om het opzwellende verlangen in zijn broek te stillen.

Verman jezelf, Tyler.

‘Die klootzak van hierboven ben ik.’

3

Verdorie. Ze waren recht tegenover een smeris komen wonen. Een lékkere smeris, als je hield van die gespannen, seksueel onderdrukte vibe die hij uitstraalde. En zij had hem zojuist een klootzak genoemd. Geweldig.

Haar interesseerde de oorlogszucht op zijn fris geschoren gezicht of de manier waarop hij haar met één blik van zijn donkere groene ogen uitkleedde niet zo. Iemand zou hem moeten verklappen dat een glimlach geen kwaad kon wanneer je iemand aankeek alsof je gigantische trek in iets lekkers had.

Sorry, buurman, maar ik kijk er niet naar uit om je dit specifieke kopje suiker aan te bieden.

Toch had ze het veel slechter kunnen treffen als ze daar wel zin in had gehad. Zijn uniformjasje kon zijn brede borst en krachtige lichaamsbouw niet verhullen. Dit was het type man dat je zonder moeite op kon tillen en over zijn schouder kon gooien, alhoewel de sensuele schuine stand van zijn bovenlip zijn algehele ruwe trekken verzachtte. Met die onverstoorbare blik van hem straalde hij zowat een fysiek zelfbewustzijn uit, alsof hij zich bewust was van zijn overduidelijke aantrekkingskracht, maar geen zin had daar gebruik van te maken.

Moest ze zich zorgen maken dat ze tegenover een smeris woonde? En dan ook nog eens een jonge, kom-te-dichtbij-en-je-verbrandt-jezelf-smeris? Nee, bedacht Ginger ogenblikkelijk. Ondanks de omstandigheden rondom hun vertrek uit Nashville wist ze dat de politie inlichten wel het laatste was wat Valerie zou overwegen. Haar moeder kennende had ze dat geld niet op legale wijze verkregen en zou ze er dus niet op zitten te wachten om aan de politie te moeten uitleggen waar het vandaan kwam.